

PLĀTOK

1. steblo: Básaň: Cesta lásky
2. steblo: Healo mesiacu
3. steblo: Malo by to byť hlava a päť /vľavo/
4. steblo: Ježišovo narodenie /Body k dedičii/
5. steblo: Panna Mária Trnovská
6. steblo: Pesničky na rockov Kráľov
7. steblo: Hraj ev. Otca mladý
8. steblo: 15 otázok sebe samotou
9. steblo: Cirkevi a sekty u nás
10. steblo: Moji rodičia
11. steblo: Výsled modlitby Zdravie
12. steblo: Ďalší katolícky časopis
13. steblo : Téma pre december Mariánskeho roku 1987
14. steblo: Nočná adorácia na Trnovskej novine 1987 /14.-15.11./
15. steblo: Malo by to byť hlava a päť /päť/
16. steblo : smiechu re rozlúčku

Cesta lásky

Buď s Bohom svet, kde žiata slnko zlatí
Ja zmažem bozk, čo vtlačil si mi zradne,
a zotriem slzu z oka nenápadne,
keď vzdychnem z hĺbky srdca na úvrati,
Či prijmeš, Ježiš, mojej piesne hlas?
Hľa, srdce prázdne je, či vyplníš ho zas,
či zradne nezneje jak veľkopánske dlane?
To srdce prázdne je, ó vyplň si ho Pane!
Ja spomínam a srdce bôľom chvie sa,
Ty hladkal si ma láskou v boji žitia,
Keď zmietať som sa v hriechu vlnobitia.
Tys na mostíku stál, či rozvidnie sa,
Hľa, tu som Pane môj, už bude iste čas!
To srdce hriešne je, či objímeš ho zas?
Či biedou nezneje jak žobrákove dlane?
Svet doznel v duši piesňou zasnou.
Je pokoj v hĺbkach, kde sa tá láska sadi.
My chceme sa mať, Ježiš, večne radi,
z dvoch srdc len jedno bude láskou vrelou.
To srdce malé je, však lásky mocný hlas,
to srdce malé je, ó, priviň si ho zas!
Nech smútkom nezneje jak opilcove dlane,
To srdce smädné je, nuž opoj mi ho Pane!

Už po niekoľkýkrát sa prejavuje naša spoločná snaha, čím viac sa zdokonaľovať a tým sa aspoň trošku pripodobniť nášmu vzoru - Ježišovi Kristovi.

"Aká je to radosť, keď sa môžeme s tebou porozprávať, pozdvihnúť oči k samej tvojej tvári, pokiaľ kaša zhustne, pokiaľ bude práskat v telefone: "obsadené", pokiaľ na zastávke budeme čakať autobus, ktorý neprichádza, pokiaľ budeme stúpať schodišťom, pokiaľ pôjdeme na koniec záhradnej cestičky po niekoľko jablík do koláča."

... Made E. Delbert.

MALO BY TO MAŤ HLAVU I PÄTU / H L A V A /

Milí naši čitatelia!

Začal sa mesiac, ktorý je trochu iný, ako ostatné. Nie preto, že by bol posledný, nie preto, že sú v nom prázdniny. Preto, že v tomto mesiaci oslavujeme narodenie nášho Pána Ježiša Krista. Na pravý význam a zmysel vianočných sviatkov sa v snešnom uponáhľanom svete plnom zmyselnosti a honby "mať čo viac", často zabúda. Nemali by sme sa tešiť na prázdniny, na stromček, na dobrú večeru, alebo na darčeky, prvoradá by mala byť pre nás tá skutočnosť, že Kristus sa pre NÁS! narodil, pre NÁS prišiel na svet, do studenej maštale, medzi ešte studenšie srdcia!

Odsuňme teda do úzadia všetky ostatné záujmy a ďakujme Bohu, že nám dal svojho Syna, aby za NÁS zomrel a tak nás vykúpil.

Ak náhodou medzi nákupmi pôjdete okolo kostola a budete mať trochu času, zastavte sa, vojdite dnu a pozdravte NÁŠHO priateľa, ktorý Vás čaká celý deň. Porozprávajte mu svoje ťažkosti, trápenia, podel'te sa s ním o radosť i bolesti a do víru života vyjdete potešení, posilnení, s vedomím, že medzi unáhleným, nevšímavým davom nie ste sami.

Krátka modlitba poklony

Drahý Spasiteľu! Niet mnoho času v tomto zhone životnom. Ale nechcem Ťa obísť, a preto som prišiel na malú chvíľku sem, ku Tvojmu svätostánku na poklonu. Buď pozdravený, Pane Ježišu, pomocník môj a najsvätejší vzor. Ty si môj cieľ, ty si moja sila. Verím, že si tu na oltári prítomný a že vďačne prijímaš túto malú službu jojej skromnosti. Požehnávaj, prosím, mňa a všetkých mojich milých. Požehnaj moju prácu. Daj mi vytrvalosti, stálosti a pevného charakteru, aby som nepodľahol pokušeniam, ale vzorne sa choval všade a vždy na väčšiu slávu Tvoju a na moje dobro.

Klaniam sa Ti, Bože tu skrytý! Sprevádžaj kroky moje!

Amen.

JEŽIŠOVO NARODENIE

/Body k meditácii/

7. 12. CESTA MARIE A JOZEFA DO BETLEHEMA-Pudia, čo neprijali
Ježiša
-opakovanie situácie

MOJA CESTA K JEŽIŠOVMU ZRODU-osobne
-v spoločenstve

8. 12. MÁRIA-jej vzťah k Ježišovi
-môj vzťah k Ježišovi-osobne
-v spoločenstve

- 9.12. JOZEF-jeho postoj k Ježišovi
-môj postoj k Ježišovi - osobne
pripodobnený Jozefovi - v spoločenstve

10. 12. ANJELI-ich poslanie pri Ježišovi
-môje poslanie pri Ježišovom zrode - osobne
- v spoloč.

- 11.12. PASTIERI-ich vzťah k Ježišovi
-môj vzťah k Ježišovi - osobne
- v spoločenstve

12. 12. UČENCI Z VÝCHODU-ich vzťah k Ježišovi
-môj vzťah k Ježišovi-osobne
-v spoločenstve

13. 12. JEŽIŠ-jeho poslanie vo svete
-moje poslanie zjednotené s Ježišom-osobne
-v spoloč.

14. 12. ROZHOVOR S JEŽIŠOM-moje prijatie Ježiša
-sebadarovanie Ježišovi
-prosba o Ježišov zrod

JEŽIŠOVO NARODENIE

7.12. Cesta Márie a Jozefa do Betlehema bola ťažká, namáhavá, úmorná. Hľadali miesto pre Ježiša u ľudí: Sám Ježiš potreboval prýbytok. Ale v Betleheme, kde sa mal Ježiš narodiť, nebolo pre nich miesta. Neprijali ich ...

Situácia historického Ježiša sa opakuje i dnes. Znovu prichádza medzi svojich a tí ho neprijímajú. Mnohí sú voči jeho príchodu necitliví, ľahostajní. Ježiš znovu nachádza u ľudí tvrdosť, chlad, priam maštaľný neporiadok ...

Moja cesta k Ježišovmu zrodu vo mne i v iných tiež kladie na mňa určité nároky, vyžaduje istú námahu: Pripravím mu prýbytok u seba. Dám si pozor, aby sa u mňa neopakovalo "nebolo pre nich miesta" pre sebecké osobné záľuby a programy, pre veci alebo osoby...

Vydal som sa na celoživotnú cestu k Ježišovi a s Ježišom, Máriou a Jozefom... s bratmi a sestrami... Majúc zástupnícku úlohu za Boží ľud v miestnej Cirkvi, prijíмам Ježiša za všetkých, ktorí boli krstom vložení do Krista, do jeho spásneho života a diela... Prijíмам Ježiša aj za tých, ktorí ho vôbec nepoznajú, alebo sú voči nemu nepriateľskí alebo nevšímaví...

8.12. Mária je prvým darom Ježišovi. Ona ho prijala s láskou, založenou v Duchu Svätom. Bola to láska v poníženosti, v chudobe, v trpezlivosti, vo vytrvalosti pri Ježišovi a v obetavosti pre Ježiša i pre druhých. Jej láska dala svetu Ježiša, vytvorila prvé spoločenstvo s Ježišom, prinikla dejiny, zachytila celé generácie až po naše časy ...

Ako Mária, aj ja budem teraz premýšľať o udalostiach Ježišovho narodenia a zachovávať si ich v sebe... Pristupujem k Ježišovi s vnútorným postojom pripodobneným Máriinej láske... Prijíмам ho... Dám mu svoju lásku... aby vstúpil do môjho života, aby sa zrodil vo mne, aby som bol ním preniknutý. Takto skrze Máriu vytváram svoju jednotu s Ježišom.

Ako Mária aj ja chcem svetu dávať Ježiša. V každom prítomnom okamihu nosiac v sebe Ježišovo narodenie, budem ho sprítomňovať svojou činnosťou i svojím vnútorným postojom voči všetkým, s ktorými sa stretnem. Tak, ako Mária, chcem byť nástrojom Ježišovho zrodu, chcem ho dávať každému bratovi i sestre, aby prenikol ich a ich životné prostredie, rodiny, pracoviská... aby sa Ježiš zrodil a žil uprostred nás... aby sme všetci vytvárali spoločenstvo jeho duchovnej lásky...

9.12. Jozef ako muž spravodlivý a svätý prijal Máriu s Ježišom napriek možnosti prepustiť ju. Takto potom robil prípravu na Ježišovo narodenie nielen navonok, ale aj vnútorne disponovať. Stal sa mužom, ktorý bol plne pri Ježišovom narodení. Ba ešte viac, starostlivo opatroval a chránil Ježiša v rozličných situáciách, v nebezpečenstve.

Ako Jozef, prijímam Ježiša, napriek rozšírenému sebeckému spôsobu zmyšľania. Popri všetkých vonkajších prípravách na oslavu jeho narodenia, vytvorím si vnútornú dispozíciu pre Ježišov zrod vo mne. Aby som bol mužom, ktorý je naozaj pre Ježišove narodenie, ponúknem mu svoje pozornosti, svoje služby. A budem si Ježiša v sebe starostlivo verne a čisto opatrovať a chrániť v rozličných životných situáciách, v samote, v ľahostajnom, nepriateľskom, ba až nevraživom prostredí...

Z tejto starostlivosti vzíde sprítomňovanie Ježiša i pre iných, takže Ježiš sa bude vzťahovať svojim pôsobením medzi ľuďmi. Napokon, v tomto snažení nie som sám. Sme viacerí, čo si starostlivo chránime Ježiša, vytvárajúc jednotu s ľuďmi v rozličnom prostredí. Ježišovo zmyšľanie a konanie sa pritom prenáša do našich myšlienok, slov a skutkov. Vzniká tu spoločenstvo, ktoré nielenže ukazuje nové postoje, ale sa aj stáva duchovným kvasom, čo zvnútra zachytí ďalších. A Ježiš bude rásť v ľuďoch...medzi nami...

10.12. Anjel Pánov ako Boží posol, vykonávateľ Božej vôle, mal významné poslanie pri Ježišovom narodení. Pastierom ohlásil Ježišovo narodenie ako veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkému ľudu. Jozefa upozorňoval, aby chránil Ježiša pred nebezpečenstvom útekom do Egypta. Veľký zástup anjelov chválil Boha nad Betlehemom: "Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle."

Ako anjel i ja mám poslanie pri Ježišovom zrode. Som poslaný ohlasovať Ježiša slovom: "Nebojte sa! Hľa, zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkému ľudu, lebo dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Mesiáš a Pán." Tam, kde nemôžem vykonávať svoje poslanie slovom, budem zvnútra vyžarovať Ježiša znovuzrodeného vo mne. Mám byť Božím poslom pre všetkých ľudí, s ktorými sa stretnem...

Ako Boží posol budem pripravovať Ježišov zrod v bratoch a sestrách a viesť ich k Ježišovi /ako anjel, pastierov/, upozorňovať ich na nebezpečenstvá hroziace Ježišovi /ako anjel Jozefa/, spôsobovať v nich cherubínske poznanie Ježiša a serafínsku lásku k Ježišovi. Poznanie Ježiša a láska k Ježišovi vytvorila spoločenstvo tých, ktorých ožiarila Pánova sláva. Spoločenstvo, preniknuté chválospevom anjelov nad Betlehemom, bude stále viac pretvárať seba a okolitý svet. A v ňom bude viac určujúca Božia sláva a pokoj medzi ľuďmi...

11.12. Pastieri, ktorí v noci pri Betleheme strážili svoje stádo, prejavili ochotu vidieť Ježiša, keď ich ožiarila Pánova sláva. Neváhali, ale chytré sa vybrali. Našli a uvideli Ježiša. Vyrozprávali tam, čo im bolo povedané o Ježišovi. Potom sa vrátili, chválili a velebili Boha za všetko, čo počuli a videli.

Zvest o Spasiteľovi, Mesiášovi a Pánovi zachytila i mňa. Podľa vzoru pastierov zanechávam všetko, bez váhania sa byberám, aby som našiel Ježiša. S jednoduchými a chudobnými pastiermi ide za Ježišom vo svojej prostote, úprimnosti, srdečnosti, ale chlapsky. Nachádzam Ježiša a v ňom všetko: ako u Spasiteľa svoju záchranu, ako u Mesiáša svoju slobodu, ako u Pána svoju silu... Za toto všetko chválim a velebím Boha ako pastieri...

Ako pastier mám bdieť nad ľudom mne zvereným v tomto svete. Vyrozprávam mu, čo viem o Ježišovi, čím Ježiš povie vo chvíľach rozhovoru s ním. Totiž, účinne môžem hovoriť len o tom, čím som naplnený. Potom v každom zhromaždení a stretnutí uvidíme Ježiša. On sa stane náplňou nášho života a našich rozhovorov. Prežiarení ním utvoríme spoločensko, ktoré bude chváliť a velebíť Boha...

12.12. Učenci z východných krajov vybrali sa hľadať Ježiša. Videli jeho hviezdu na Východe a prišli sa mu pokloviť. Zjav neobyčajnej hviezdy ich priviedol k narodenému Ježišovi. I zaraďovali sa preveľkou radosťou. Našli Ježiša a poklonili sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a podali mu symbolické dary: zlato, kadidlo a myrhu.

Zamyšľajúc sa a kladúc si otázky, poznávam Ježišov zjav... Neostanem však len pri mudrovaní, ale vydám sa naozaj hľadať Ježiša. Toto svoje odhodlanie podriadiť svetlu, čo ukazuje cestu k Ježišovi. Svetlom pre mňa bude viera, vnuknutia svedomia, rada duchovného vedenia, spoločenstvo bratov a sestier... Keď svetlom viery poznávam Ježiša, zriekam sa svojej egoistickej múdrosti... S učencami z Východu skáňam sa k Ježišovi so všetkými darmi svojej duše; dávam mu svoje schopnosti rozumu-poznanie, svoje schopnosti vôle, chcenie, lásku. Pred Ježišom skláňam celého seba...

Ježiša budem hľadať i v spoločenstve bratov a sestier. Svetlo poznania podriadiť tomuto cieľu tak, aby nás priviedlo k Ježišovi. A svetlo viery nám pomôže nachádzať Ježiša uprostred nás, uznávať ho za nášho Pána a klaňať sa mu. Takto vytvoríme spoločensko-

ré sa otvorí Ježišovi v symbolike darov. Ježišovi bude ako kráľo namiesto zlata dávať daň lásky /chudobu/, ako Bohu a Veľkňazovi miesto kadidla prednášať modlitbu /poslušnosť/, ako človeku namiesto myrhy prinášať sebazaprenie a obeť /čistotu/...

13.12. Ježiš svojim príchodom na svet rozšíril Božiu slávu a priniesol pokoj ľuďom dobrej vôle. Tento program jeho poslania je skoncentrovaný v chválospeve anjelov "Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle" a dokazuje ho Ježišov ďalší život, jeho slová a činy.

Ja som zmysel svojej životnej existencie zjednotil s Ježišovým poslaním. Môj život je určený Ježišovým vzťahom k Bohu a k ľuďom. Preto svoje slová a činy vedemejšie zameriam na Božiu oslavu a na upevnenie pokoja medzi ľuďmi, na ich zmierovanie s Bohom a medzi sebou navzájom...

Sám však nestačím na toto poslanie. Zapojím sa do duchovnej služby, ktorú mali prvotné spoločenstvá s Ježišom pri jeho narodení i ďalšie spoločenstvá v dejinách... Vytvorím jednotu s bratmi a sestrami v súčasnosti... A takto budem prosiť o Ježišov zrod vo mne i v iných:

14.12. Ježišu, prijímam Ťa uprostred tohto svetu, kde pre teba často nie je miesta a v ktorom Ťa mnohí neprijímajú.

Zato Ťa vítam-s čistou láskou Panny Márie...

- s starostlivou obetavosťou svätého Jozefa...
- s prežiarovým chválospevom anjelov...
- s prostou radosťou pastierov...
- s pokorou učencov z Východu...
- x

Ježišu, vezmi si a prijmi:

- všetky moje snaženia a námahy...
- všetku moju lásku nerozdeleného srdca...
- všetku moju disponovanosť, pozornosť a mužnú starostlivosť...
- všetky moje služby pri plnení tvojho poslania ...
- všetku moju prostotu a chudobu ...
- všetky moje rozumové a vôľové schopnosti ...

Ježišu, ty sa zrod vo mne a spôsob vo mne a skrze mňa vo všetkých, s ktorými sa stretnem, aby aj oni poznali teba a zacítili tvoju lásku... Ty sa zrod v nás a rozmnož v nás Božiu slávu a pokoj, ktoré si svojim narodením priniesol na svet ...

PANNA MÁRIA TRNAVSKÁ

Minulý mesiac sa uskutočnila trnavská novéna k úcte Panny Márie Trnavskej v kaplnke farského kostola sv. Mikuláša v Trnave. Prečo práve v novembri? Prečo v Trnave? To sú otázky, na ktoré odpoveď vedia málokto z nás. A preto v nasledujúcom stručnom článku Vás chceme oboznámiť s historiou Trnavskej novény:

Vznik pobožnosti /novény/ k Panne Márii Trnavskej

Zázraky sa dejú. Tie, ktoré robil Kristus, sú uvedené v Evanjeliu a sú potvrdením pravej viery. Ale iba vtedy, keď ich potvrdí sv. Cirkev, keď sa dokáže, že pochádzajú z Božej vôle a že majú vyšší mravný cieľ. Kto nechce veriť, nepomôže mu žiaden zázrak. Ale aj Cirkev je veľmi opatrná a má čas, keď ide o vyjadrenie sa vo veď zázrakov.

Začiatkom 18. stor. v Trnave a na okolí ničila ľudské životy cholera. Tisíce ľudí ochorelo, mnohí padali mŕtvi na cestách. Nebolo domu, kde by neoplakávali zomrelého. Počas tohto ťažkého navštívenia sa trnavčania ponáhľali do farského kostola a prosili o pomoc Matku Božiu. 5. júla 1708, pri sv. omši ráno o šiestej hod., vo farskom kostole sv. Mikuláša náboční ľudia zbadali, že z očí Panny Márie na strednom oltári bočnej kaplnky tečú slzy. Obraz je namaľovaný na dreve. Zvesť o tom sa rozšíri-la po celom meste.

O päť týždňov neskôr, 10. augusta 1708 popoludní, medzi 15. a 16. hod. 25 ľudí spozorovalo slzy na pravom oku Panny Márie a v nasledujúci deň ráno o 5. hod. arcibiskupov vikár Juraj Mártonfy, keď sa modlil pred obrazom, znovu zbadal slzy v očiach Panny Márie. Pretože neveril vlastným očiam, v prítomnosti mnohých svedkov vystúpil po schodoch k obrazu, dotkol sa slz Matka Božej a presvedčil sa o skutočnosti. Táto udalosť spôsobila veľký rozruch. Mnohí sa znovu obrátili k Bohu a robili pokánie. Takto Panna Mária vyslyšala vrúcne modlitby trnavčanov.

Vtedy cholera prestala. Cirkevná vrchnosť nariadila prísne vyšetrovanie tejto zázračnej udalosti, ktorú pod prisahou podpísalo 31 hodnoverných svedkov. Nakoľko zázračné slzenie Panny Márie v trnavskom farskom kostole sv. Mikuláša sa bolo dokázané, sám Svätý Otec vyhlásil kaplnku Panny Márie v Trnave za pútnické miesto.

Arcibiskup-primas Imrich Esterházy dal kaplnku zväčšiť a ozdobiť a nábožní veriaci si odvtedy uctievať milostivý obraz Panny Márie. Mesto Trnava sa z vďačnosti zaviazalo sľubom, že na sviatok Obetovania Panny Márie - 21. novembra, bude pre Trnavu z a s v ä t e n ý m sviatkom a že na vigíliu /predchádzajúci deň/ bude p ô s t.

Od 13. do 21. novembra sa koná 9-dňová pobožnosť /novéna/.

Pamätaj na rozkaz Kristov!

"Proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu." /Mt 9,

Čo chce dielo kňazských povolání?

To, čo sám Syn Boží, keď nám kázal: "Proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu."

To, čo výzva veľkého pápeža Pia XI.: "Boh v nebesiach a My na Zemi nič si neželáme tak vrele, ako modlitbu a obeť za Kňazov. Ak máme kňazov, máme všetko; ak budeme mať dobrých, svätých kňazov, ostatné príde ako by od seba; ak nám chýbajú knazi, chýba nám všetko; ak nemáme dobrých kňazov, nepomôže nám nič iné."

Preto sv. Otec Pius XII. založil "Dielo kňazských povolání" a nariadil, aby sa ono rozšírilo v každom biskupstve. Cieľom tohto diela je: apoštolát za kňazské povolania, napomáhať ich duchovnými a hmotnými prostriedkami /povzbudzovaním mladíkov, modlitbou a obetami najmä na tzv. kňazskú sobotu, hmotným podporovaním kňazského seminára a chudobných študentov-klerikov, dobrou tlačou, kňazskými slávnosťami atď./

Pln aj ty verne tento rozkaz Kristov a jeho námestníka!

MODLITBA ZA KŇAZSKÉ POVOLANIA /Podľa modlitby Pia XII./

Pane Ježišu Kriste, Ty si vo svojej milosrdnej láske vždy mal súcit s úbohými ľuďmi. Prosíme Ťa, daj nám, svojmu ľuďu, ktorý j Tvojím a Tvojím chce zostať, kňazov odetých do rúcha spravodlivosti, aby radostne zaplesali všetci, ktorí v Teba veria.

Vzhliaďni milostivým okom na tých, ktorých si si vyvolil, aby si im sveril tak vznešený a svätý úrad pravdy a lásky.

Osvecuj ich myseľ, aby jasne poznali neoceniteľnú milosť Tvojho povolania. Posilňuj ich vôľu, aby víťazne premáhali všetky lákadlá svetských rozkoší.

Vnukni rodičom poznanie, aká veľká a prekrásna to milosť, keď môžu Tebe dať svojich synov.

Udeľ ich učiteľom a vychovávateľom hojne svetla a sily, aby v ich mladých srdciach starostlivo opatrovali útlý štep kňazského povolania, dokiaľ nesvitne požehnaný deň, keď radostným a čistým srdcom vystúpia k Tvojmu oltáru...

Potom však daj, o najdobrotivejší Ježišu, aby boli svojmu ľuďu pravými anjelmi!

Nech sú anjeli čistoty, ktorí Tvojej božskej láske dajú prednosť pred každou ľudskou láskou, hoci i ušľachtilou a svätou.

Nech sú anjeli lásky, ktorí zrieknuť sa radostí z vlastnej pozemskej rodiny stanú sa miesto toho otcami a pastiermi rodiny oveľa väčšej, v ktorej môžu venovať svoju otcovskú lásku práve tým najmenším a najbiednejším, slabým a opusteným.

Nech sú anjeli svetla, ktorí ako ranné hviezdy prinášať budú do ľudských srdiec svitanie viery.

Nech sú anjeli obetí, ktorí kým iným žiaria svetlom i teplom, sami sa stravujú pre spásu svojich bratov a sestier.

Nech sú anjeli rady a sily, ktorí nás potešujú v bolesiach, posilňujú v bojoch a v musivých hodinách pochybností zasa nás privedú na jasnú cestu čnosti a životného cieľa.

Nech sú anjeli milosti, ktorí očisťujú a pozdvihujú ľudské duše a spájajú ich s Tebou v Clebe života.

Nech sú anjelmi pokoja, ktorí nás v poslednom okamihu zemského putovania naplnia blahým rozšírením lásky po Tebe a pomáhajú nám, aby sme šťastlivo prekročili prah k nebeským stánkam, kde si Ty nekonečným Svetlom a nepominuteľnou Radostou ľudských duší, na veky vekov. Amen.

Pane, pošli robotníkov do svojej žatvy.

Ježišu, Vykupiteľ sveta, posväť kňazov a všetkých služobníkov svojej svätyně.

Ó, Mária, Kráľovná kňazstva, oroduj za nás; vypros nám mnohých a svätých kňazov.

Samizdat.sk

List m. Otca mladým

Sebavýchova a nebezpečenstvá

Vzťahuje sa to na školu, ako na inštitúciu i ako na prostredie, ktoré zoskupuje predovšetkým mládež. Povedal by som však, že význam Kristových slov o pravde, spomenutých vyššie, sa vzťahuje ešte viac na mladých ľudí samých. Ak je totiž nesporné, že rodiny vychovávajú a že školy učia a vychovávajú, treba tiež povedať, že každé úsilie rodiny a školy zostane neúplné /a môže sa dokonca stať merným/ ak sa každý z vás mladých nezačne sám vychovávať. Rodinná a školská výchova vám budú môcť poskytnúť len prvky pre túto sebavýchovu.

Na tomto poli sa Kristove slová: "Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí" stávajú základným programom. Mladí ľudia majú - ak sa možno tak vyjadriť - vrodenný "zmysel pre pravdu". A pravda má slúžiť slobode, veď mladí aj spontánne túžia po slobode. A čo znamená byť slobodným? Znechýť vedieť užívať svoju slobodu "v pravde", byť opravdivo "slobodným". Byť opravdivo slobodným to vôbec neznamená robiť všetko, čo sa mi páči, alebo čo sa mi zechce. Sloboda obsahuje v sebe aj kritérium pravdy, disciplínu pravdy. Byť opravdivo slobodným, znamená užívať vlastnú slobodu na to, čo je opravdivé dobro. Z toho potom vyplýva, že byť opravdivo slobodným znamená byť človekom so správnym svedomím, byť zodpovedným, byť človekom pre druhých!

Toto všetko tvorí vnútorné jadro toho, čo voláme výchova a predovšetkým toho, čomu hovoríme sebavýchova. Áno, sebavýchova! Pretože takú vnútornú štruktúru, v ktorej nás "pravda vyslobodí" nemožno utvárať len "zvonku". Každý ju musí budovať "zvnútra", a to s námahou, vytrvalosťou a trpezlivosťou /čo pre mladých ľudí nie je vždy ľahké/. A práve toto budovanie sa volá seba výchova. Hovorí o tom aj Pán Ježiš, keď zdôrazňuje, že len "ak vytrváte, spasíte si duše". A to je výsledok sebavýchovy: spasiť si dušu.

V tom je už zahrnutý nový pohľad na mladosť. Tu už nejde len o životný program, ktorý sa má uskutočniť v budúcnosti. Tento program sa uskutočňuje v období mladosti, keď prácou, vzdelávaním a hlavne sebavýchovou tvoríme sám života tak budujeme základy ďalšieho rozvoja svojej osobnosti. V tomto zmysle možno povedať, že "mladosť... je schémom, ktorý vytvára celý život" /Kresinski/ a forma, ktorú mladosť vtlačá do konkrétneho ľudského bytia každej a každého z vás sa potom upevňuje cez celý život.

To má dôležitý pozitívny význam, ale bohužiaľ, môže to mať aj rovnako dôležitý negatívny význam. Nemôžete zatvárať oči pred nebezpečenstvami, ktorým ste vystavení v mladosti. Aj ony môžu poznačiť celý život.

Chcem tu spomenúť napríklad pokušenie k prehnanému kriticismu, ktorý chce všetko prediskutovať a všetko znova dať na pretras, alebo pokušenie ku skepticizmu, voči tradičným hodnotám, z ktorého sa ľahko sklízne do bezohľadného cynizmu voči problémom práce, kariéry a dokonca aj manželstva. A ako mláďať o, pokušení, ktorým je - predovšetkým v bohatých krajinách - stále sa vzráňajúci obchod so zábavami, ktoré odrádzajú od seriózneho úsilia v živote a vychovávajú k pasivite, k egoizmu a k izolovanosti. Ohrozuje vás, drahí mladí priatelia, aj zlý vplyv reklamovej techniky, ktorá podporuje prirodzenú náklonnosť vyhýbať sa námahy a sľubuje bezprostredné sasokojenie všetkých túžob, zatiaľ čo konzumizmus, ktorý je s tým spojený, človeku našepkáva, aby hľadal svoju realizáciu najmä v užívaní svojich dohier. Koľko mladých ľudí očarených klamnými preludmi sa dáva unášať nekontrolovanou silou inštruktív, alebo sa vydáva na cesty, ktoré sú zdanlivo veľmi sľubné, ale v skutočnosti sú bez opravdivo ľudských vyhľadok. Musím tu zopakovať to, čo som napísal v posolstve k tohto ročného svetovému dnu mieru, ktoré bolo určené vám, mladým: "Niektorí z vás budú možno vystavení pokušeniu, aby utiekali pred zodpovednosťou do preludného sveta alkoholu, drogy do dočasných sexuálnych stykov, bez záväzku k manželstvu a k založeniu rodiny, aby hľadali útočisko

v ľahostajnosti, egoizme, ba aj v násilí. Dávajte si pozor na podvody sveta, ktorý chce využiť, alebo zviest, sľub z cesty vašej energetickej a húževnatej hľadania šťastia a zmyslu života".

Píšom vám o tom, aby som vyjadril svoju obavu. Ak totiž máte byť stále pripravení obhájať sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás, potom má vzbudiť obavu všetko, čo túto nádej podkopáva. A všetkým tým, ktorí sa rozličnými ilúziami a pokušeniami usilujú zničiť vašu mladost' nemôžem nepráporomenúť Kristove slová o pohoršení a o tých, čo ho dávajú: "Heda tomu, skrze koho pohoršenia prichádzajú. Tomu by bolo lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili do mora, ako by mal pohoršiť jedného z týchto maličkých!" Sú to veľmi rázne slová! Kto však pozorne číta tieto slová evanjelia musí pocítiť, aký hlboký je protiklad medzi dobrom a zlom, medzi čnosťou a hriechom. A tým jasnejšie si musí uvedomiť aká je dôležitá v Kristových očiach mladost' každého a každej z vás. A práve láska k mladým ľuďom mu diktovala tieto prísne slová a tvrdé. Zaznieva z nich ako by vzdialená ozvena Kristovho rozhovoru s mladíkom v evanjeliu, na ktorý sa tento list stále odvoláva.

Sto otázok sebe samému

61. Čo ma teší, zarmucuje, čo si prajem mať, čo čakám s radosťou, čoho sa bojím?
62. Premáham pocity nechuti, sklесlosti, nemoci?
63. Cvičím si vôľu, som rozhodný, húževnatý, vytrvalý?
64. Mám rád prírodu a vidím v nej stopy Božie?
65. Chcel by som pre ľudí niečo vykonať?
66. Chcem vyniknúť nad iných?
67. Zbavujem sa sebeckva?
68. Čakám vždy odmenu?
69. Som spokojný so svojím telesným zjavom alebo skryto závidím iným?
70. Prajem druhým im schopnosť a dary?

Cittavaticano
Eminentissimo card. František Tomášek,
arcibiskupský palác
Hradčanské nám. 16
Praha

Svätý Otec menoval doktora Silvestra Krčméryho za auditora na blíziscej sa Synode biskupov. Prosím Vašu Eminenciu, spýtať sa ho, či to prijíma a dajte mi o tom láskavo potvrdenie. Doktorovi Krčmérymu treba spresniť, že jeho účasť sa vzťahuje na celé trvanie synodálnych prác a že výdavky, spojené s cestou a pobytom v Ríme sú starosťou Svätej Stolice.

Agostino card. Caseroli, Štátny sekretár

x x x

V Praze 2.9. 1987

Fro MUDr. Silvestra Krčmery, Bratislava:

Štátní tajemník Kard. Agostino Caseroli mi sděluje, že Sv. Otec

-Jan Pavel II. jmenoval Vás auditorem na 7. řádné synodě biskupů, která zasedá v Římě během měsíce října. Sv. Stolec hrdí Vámi cestu i pobyt v Římě.

Fr. kard. Tomášek, arcibiskup pražský.
okrouhle pečatka

Církev a sekty

Dnes: Pravoslávie /pokračovanie/

Pravoslávie v zhode s našou vierou uznáva 2 pramene Zjavenia: Sv. Písmo a Sv. Podanie /Tradíciu/, ďalej 7 sviatostí, hierarchiu, úctu svätých a Panny Márie atď. Sv. Tradícia, z ktorej čerpá aj katolícka teológia bola až do 4. storočia dominantnou záležitosťou Cirkvových Otcov z Východu, okrem toho sa v Pravoslávii utvorili nádherné umelecké diela - ikony, krásna liturgická hudba, hlboké liturgické texty. Liturgia Východu je všeobecne tak bohatá na symboliku, že prakticky od čias sv. Jána Zlatoustého /4. stor./ nebolo ju potrebné reformovať, zatiaľ čo latinská liturgia prešla niekoľkými zmenami. Táto nádherná staroveká liturgia sa však skoro vôbec nehodí do nášho "uponáhľaného" veku, nakoľko niekedy trvá aj 5 hodín. To je vôbec jedinou, ale závažnou chybou pravoslávia. Pravoslávie sa nevyvíja ako to, dobre postrehol aj jeden z jeho veľduchov Vladimír Solovjev /+1900/, mimochodom tento duchovný génus napísal najlepšíu obranu pápežstva. V čom sa pravoslávie odlišuje od katolicizmu? Pravoslávny neuznávajú:

- 1/ pápeža ako viditeľnú hlavu Cirkvi, hoci majú o tom odkaz v Zjavení /Mt 16, 13-14/ i v Tradícii /napr. 4. koncil v Chalcedóne r. 451, po prečítaní listu pápeža Leva Veľkého východní biskupu zvolali: "Skrze Leva prehovoril Peter!"/
- 2/ očisťec /tu si však protirečia, lebo vo svojej liturgii sa modlia za mŕtvych. Keď sú však mŕtvy spasení, prečo sa za nich modliť? My sa modlíme za mŕtvych, lebo do neba môžeme vojsť len čistí, a preto veríme, že existuje stav duše poškvrnenej všednými hriechmi, v ktorom duša neprežíva priamy kontakt s Bohom a n. t. m. plnú blaženosť. Je v stave bolesti pri poznaní svojich hriechov ktorými urazila Boha t. j. v očisťci. Na očisťec sú narážky aj v Písme aj keď sa toto slovo v Biblii nevyskytuje.

Cirkev katolícka sa od začiatku snažila o zjednotenie s odlúčenými bratmi Východu, ktorých cirkvi sa časom rozpadli na menšie autokefálne cirkvi, ako: Carihradský patriarchát, Ruské pravoslávne cirkev, Grécka pravoslávne cirkev, Koptská pravoslávne cirkev, Cirkev na ostrove Cyprus, Antiochijský patriarchát, Jeruzalemský patriarchát, Asýrska nestenianska cirkev atď. V roku 1929 bol v Ríme pápežom Pion XI. zriadený Pápežský orientálny ústav - "Collegium russicum". Jeho prvým rektorom bol Slovak, jezuita Vendelín Javorke /misionár, ktorý bol dlhé roky žalárený v ZSSR/. Ústav má za úlohu poznávať východnú teológiu, vychovávať kňazov východného obradu, štúdium ručtiny atď. Sám páter Javorke mohol slúžiť sv. omšu jak v latinskom obrade, tak byzantskom. Na Slovensku ešte pred ekumenickým hnutím vzniklo hnutie unionizmu, snažiace sa o zjednotenie odtrhnutých slovanských národov v katolíckej Cirkvi. Sídlo tohto hnutia bol Velehrad, základňa apoštolskej činnosti sv. Cyrila a sv. Metodeja, ktorý boli patrónmi tohto hnutia. Priekopníkom unionizmu bol opäť Vendelín Javorke a Stanislav Trojan.

Postupom času sa niektoré z východných cirkvi vracali k starostenej jednote, obyčajne slávnostným aktom zjednotenia - únie /henosis/. Po- nechali si svoj východný obrad, bohoslužby, ale zjednotili sa s Cirkvou ríkokatolíckou "vo veciach viery a mravov" - pod vrchným dušpastierskym vedením rímskeho biskupa, pápeža ako nástupcu sv. Petra a zástupcu /vo

veciach viery a mravov/ Krista Pána nezemi. Historicky, ale zvlášť dogmaticky významná bola únia florentská z roku 1439 cirkvi grécko-byzantskej, hoci sa v praxi na širokej základni nerealizovala /Rusko úniu odmietlo a vyhlásilo sa za autokefálnu cirkev/, ostatne C prihrad bol v roku 1453 dobytý Turkami.

Moji rodičia

Rodičia sa delia na dve časti: matku a otca. Matka sa ešte rozdeľuje na ženu v domácnosti a zamestnanú. Doma sa potom ešte skladá z manželky, matky, kuchárky, upratovačky, práčky, nakupovačky, účtovníčky, vychovávateľky... Ostatné si nepamätám, ale mama toho vie vymenovať voec ako napr: slúžka, otrok a iné. Matka sa vyznačuje tým, že sa zázračne nachádza na viacerých miestach naraz, vie v jednej chvíli vyslieť na sto vedí, pričom desať robí súčasne. Vidím na vlastné oči, ako po návrate zo zamestnania dá variť vodu na sporák, zatiaľ čo zaniessí cestô, na rezance. Prítom jej ide práčka, do ktorej chodí vymieňať bieliznu, mne vymýšľa vety oznamovacie, rozkazovacie, opytovacie, a našu Olinku skúša z veľkej násobilky. Že potom prebalí malého Karolka a zarobí mu na sánar s krupicou, to ani nezbadám. Dve oči mi na to nestačia. Lebo keď potom zasadnem k večeri už je namletý mak aj orechy, nevarené rezance, a ja mám nakolených teplákov zašité nové diery. Olinka má uryté vlasy a bielizeň je rozvešaná na balkóne. Derme si mamu potajme obzerám. Mama má naozaj len dve ruky... A predsa. Keď príde domov z roboty, má v jednej ruke veľkú a gelú kabelku, v druhej dve sieťovky s nákupom, a v tretej... Nie, veď som povedal, že mama má len dve ruky, ale ešte nesie aj Karolka s fusakom. Otec sa neskladá ani nerozdeľuje. Nachádza sa v zamestnaní a doma, ale doma ho nájdete málokedy. Okrem raňajkovania a večerania, keď sedí pri stole, vyskytuje sa obyčajne v kresle alebo na gauči a býva prikrytý novinami. Zanecháva posebe vždy tie isté stopy: zatvorené prevrátané noviny, cigaretový popol, niekedy aj v popolníku. Na rozdiel od mamy, hoci má tiež dve ruky, prichádza domov s prázdnyimi. Či vie násobilku, neviem, ale písať asi nie, lebo žiacku knižku mi ešte ani raz nepodpísal. Ani to ešte nie je preskúmané, prečo patrí do skupiny rodičov, keď na rodičovské združenie vôbec nechodí. Súdrub učiteľ povedal, aby sme sa pri písaní tejto úlohy zamysleli nad prácou svojich rodičov. V škole pridelujú žiakovi, ktorý riadne nepracuje, čiže neučí sa, dobrému a usilovnému žiakovi, aby sa pri ňom niečo naučil. A tak si myslím, že pri sobášii pridelujú mužov ženám, aby ich ženy niečomu naučili a mali na nich dobrý vplyv. Mojej mame sa to zatiaľ žiaľ nepodarilo.

Výklad modlitby Zdruvas

Úvod

Pri vykopávkach v Nazarete, na domčeku, v ktorom podľa tradície bývala Matka Ježišova, bol nájdený starobylý nápis-grécky, vyrytý neumelou rukou: Che Maria. Che je kráčka, zdá sa, v tú dobu bežne používaná a znamená Chaire, doslova Raduj sa - bolo to oslovenie používané ako pozdrav.

Domček, presnejšie jeho pozostatky, pochádza zaručene z čob Ježišových a nápis na ňom je taktiež veľmi starý. Veľmi starý je aj zvyk práhovať sa Ježišovej Matke slovami anjela a Alžbety, ktorí ju kedysi pozdravili. V stredoveku k týmto slovám bola pridaná prosba o príhovor Márie, v tejto forme sa to rozšírilo a stalo sa popri modlitbe Pána najzeužívanejšou modlitbou v katolíckej Cirkvi.

Veriacim z protestantských cirkví je táto modlitba nezvyklá, dokonca podozrivá z kecirstva. Okrem toho v súčasnosti je veľa katolíkov, ktorí ani s modlitbou Zdravas, ani s úctou k Márii vôbec nevedia čo si majú počať. To je dôvod, prečo sa pokúšame o výklad tejto modlitby.

Vysvetlenie vyžaduje už otázka, v akom zmysle hovoríme o Zdravas ako o modlitbe. V akom zmysle sa môžeme modliť k Márii vôbec. V plnom a v pôvodnom zmysle slova sa modlíme iba k Bohu, pretože On je darca všetkých darov, jedine jemu patrí naše chvála, oslava, túžosť aj vďaka, predovšetkým však zbožňujúce klananie. Ak v súvislosti s Máriou hovoríme o modlitbe, potom v analogickom, odvodenom zmysle tohoto slova. Pokiaľ Mária žila na tejto Zemi, zdá sa nám celkom prirodzené, že jej prejavili úctu a nazývali ju blahoslavenou, predovšetkým pre jej veľkú vieru, alebo ešte lepšie preto, že na ňu a práve na ňu zhlia dol Najvyšší. Vidíme ju s Alžbetou, ako sa spolu tešia z veľkých skutkov Božích. Vidíme ju na modlitbách s apoštolmi prá očakávaní Ducha Svätého a určite sa nemýlime, ak predpokladáme, že bola - či už za živa alebo po smrti Ježiša - veľkou modlitebníčkou. Ako takú ju určite často prosili ostatní o modlitby, ako aj my prosíme našich bratov a sestry o modlitby.

Toto všetko sa zdá celkom samozrejmé z hľadiska najbiblickejšieho chápania modlitby, pokiaľ sa vzťahuje na Máriu za jej života. Ale potom sa musíme pýtať: Či Mária teraz už nežije? Či Boh nie je Bohom živých? Ak sa veriaci človek 20. storočia teší z veľkých skutkov Božích, ktoré sa stali Márii a skrz Máriu, ak ju so všetkými pokoleniami nazýva blahoslavenou /Lk 1,48/ - lebo nemožno zrušiť Písmo, ak spolu s ňou a v Duchu spojený s ňou veleží Bohu - vari je na tom čosi nesprávne? Konečne: Ak niekto prosí Máriu o príhovor u Boha, podobne ako o to prosí svojich hriechných a azda ešte kludiacich bratov a sestry, azda sa dopustí nejakej neprávosti?

Takže stačí pre pochopenie v akom zmysle hovoríme o modlitbe k Márii. K otázke príhovoru Márie sa vrátime na inom mieste.

Ďalší katolícky časopis

Nedávno nás potešila veľmi príjemná a povzbudzujúca správa. Živá ruža, ktorá funguje u nás, funguje i v iných mestách, avšak nie všade si táto ruža vydáva vlastný časopis. V jednom slovenskom meste sa dozvedeli o našom "PLÁTKU" a to ich inšpirovalo, aby to skúsili aj oni. Nás samozrejme teší, že náš "PLÁTEK" má súrodence "RUŽA DUCHOVNÁ - ROSA MYSTICA" a že i inde túžie po ozaj kresťanskom časopise. A preto touto cestou chceme poprosiť členom tejto živej ruže veľa úspechov v tejto činnosti, redakčnej rade mnoho čitateľov, darov Ducha Svätého, hlavne správneho trvalého elánu, aby sa vedeli vypojsť a oddať do opateru Tej, ktorá je živou témou ich časopisu a ktorú sa rozhodli oslavovať i takýmto prostriedkom.

Mária a obnova rodín

Boh začal od začiatku šíriť svoju lásku vo svete vytváraním väzieb a vzájomných vzťahov medzi stvoreniami, a špeciálne medzi ľuďmi. Manželstvo a rodinu vybavil Boh takými možnosťami formovania a rozvíjania medzisobných vzťahov, že sám použil nazaretskú rodinu ako prostredie pre vstup svojho Syna do sveta a pre jeho prípravu na pôsobenie v nom.

"Následne dôsledky sekularizácie ľudskej spoločnosti, ktoré ju premenili na konzumnú spoločnosť, sa prejavili výrazne aj na inštitúcii rodiny ako spojovacieho článku medzi jednotlivcom a spoločnosťou. Budúcnosť ľudstva podstatne závisí na budúcnosti rodiny, a preto manželstvo a rodina si zasluhujú osobitnú pozornosť aj v tomto mariánskom roku. Čo môže povedať nazaretské rodine, a špeciálne Márii v nej, dnešným manželom a rodinám? Dodnes sme sa naučili čerpať z tohto zdroja. Pokúsme sa hľadať Máriin odkaz manželom a rodinám.

Kresťanské rodiny dnes i kresťania všeobecne netrpia ani tak na nedostatok duchovného života ako viac na to, že nedokážu premeniť energiu získané prostriedkami tohto života /sviatosťami, modlitbami, čítaním a meditáciou sv. Písma, zhromaždením v spoločnosti veriacich.../ na prospech každodenného života, ktorý je pre nás Božím oslovením. Naučili sme sa ešte žiť jeden život v harmónii toho, čo chceme, s tým, čo konáme. Sme príliš deťmi svojho prostredia, ideológie, spoločenského systému, strachu, ľahostajnosti, zavisť, túžby po úspechu... a málo deťmi Matky Márie, ktorá svojím "Áno, služobnica Pána" /Lk 1,38/ ukazuje, v čom tkvie tajomstvo tejto harmónie. Kto sa presane hľadá hriechu, začne sa hľadáť Boha. V tichu sa vytráca nielen schopnosť viesť dialóg s Bohom, ale aj vidieť Boha v človeku a vo svete. Vytráca sa dialóg medzi manželmi, v rodine a medzi príbuznými. Vytráca sa prirodzená úprimnosť a jednoduchosť z našej reči i postojov, ktoré sa prejavovali u Márie. /Ako sa to deje, keď ja muža nepoznám? Lk 1,34/. Prestávajú byť deti svojej Matky, ktoré sa s radosťou i s rozpakmi delila so svojou príbuznou Alžbetou o "veci, ktoré jej urobil Mocný" /Lk 1,49/.

Na základe udalosti, keď "Jozef chcel tajne prepustiť Máriu, lebo ju nechcel vystaviť potupe" /Mt 1,15-28/, môžeme usudzovať, že Mária a Jozef viedli intenzívny rozhovor o nezvyčajnom zášahu Boha do ich spoločného života, ale i o pochopnosťach Jozefových. A tento rozhovor bol vedený s vedomím prítomnosti Ducha Božieho, lebo "Anjel Pána prehovoril k Jozefovi" /Mt 1,20/. A práve rozhovor v trojici medzi manželmi, kde tretie miesto zaujíma Kristus chýba v našich rodinách. V takom rozhovore prestávajú sa sústreďovať na presnosť logických formulácií, ktorými obhajujeme svoje názory, a začíname si uvedomovať, ako ten druhý prežíva a pociťuje moje správanie a postoje. Túto formu dialógu možno uplatniť aj v tzv. "horizontálnej" časti sviatosti pokánia manželov t.j. pri príprave na "vertikálnu" - sviatostnú spoveď. /Horizontálnu časť sviatosti pokánia tvorí rozhovor medzi manželmi, v ktorom spoločne hľadajú korene a príčiny narušenia ich vzťahov, čo nie je možné v rámci individuálnej sviatostnej spovede./

Tak ako Mária prijala svoju iste neočakávanú úlohu Matky Božej, tak aj my sa učme meniť smer, prijímať nami neplánované denné úlohy. V tomto svetle zodpovedné rodičovstvo neprípúšťa odmietavý postoj k sexuálnemu životu jedného z manželov a neznamená ani sexuálny nátlak alebo sexuálnu uvoľnenosť používaním antikoncepcie. Zodpovedné rodičovstvo je, po vzájomnej a uváženej dohode, slobodne prijaté rozhodnutie k starostlivej výchove všetkých detí, ktoré Boh rodičom požehná pri možnom použití prirodzenej regulácie počatia. Z tohto hľadiska je vzorom Mária pre manželov ako tá, ktorá prijíma Božie rozhodnutie. V manželstve je týmto Božím rozhodnutím život v spoločenstve lásky a jednoty tela i duše. "tedy aj sexuálny život sa stáva jaším z posvätných aktov vzrastu vzájomnej lásky manželov, z ktorej pramení zrod nového života.

O Máriinom utrpení ako mytky sa dozvedáme okrem iného aj zo evanjeliového príbehu so Simeonom pri obetovaní Ježiša v chráme /Lk 2,34-35/. Tu Boh ústami Simeona hovorí, že jej dieťa bude trpieť. Prečo Boh hovorí to, čo sa matkám nezvykne hovoriť? Chce od Márie jej vnútorný súhlas. "Chce, aby popri Aristových slovách "Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna..." /Jn 3, 16/ bolo možné aj o Márii povedať: Mária nás tak milovala, že za nás dala svojho jednorodeného. Utrpením našim vlastným alebo utrpením našich detí aj nás Boh oslovuje, a my sme povinní odpovedať. Nie je našou odpoveďou, napríklad, na tlak proti viere častá iba rezignácia, útek do izolovanosti, kompromisné počínanie v zamestnaní hraničiace až s neverou? Tak sa chceme zbaviť utrpenia a pripravujeme si ešte väčšie a nebezpečnejšie utrpenie dvojtvárnym pôsobením na svoje deti, antipatiou a pretvárkou okolia voči nám, až otvoreným odmietnutím našich postojov. Jediná pozitívna odpoveď pred Bohom aj pred ľuďmi na každé utrpenie je v Máriinej odpovedi vyjadrenej prijatím utrpenia /nie rezignáciou/ a jeho neustálou premenou na energie obohacujúce náš život i život nášho prostredia.

Od Márie sa musíme učiť prežívať aj radosť. Vyjadrila ju slovami z "agnifiketu" "veľká duša moja tána..." /Lk 1,46-56/. Uvedenie si toho, že naša radosť má pôvod v "ánovi, robí ju nielen ne-sebeckou a nevťieravou, ale aj trvalou. Taká radosť nezaniká s nením. Učí nás úprimne sa radowať s radujúcimi aj vtedy, keď ich radosť nemôžem dosiahnuť.

Boh v Márii znovu vyzdvihol jednotu dvoch stavovo na pohľad protichodných - panenstva /reprezentujúceho čistotu ducha/ a materstva /predstavujúceho schopnosť tvorby všetkého nového/. Bytostná jednota panenstva a materstva je už v samom Bohu, ktorý je Láska a Stvoriteľ. Na tento obraz je stvorená príroda so svojimi danosťami darovať sa i dávať vzrast. Taký je aj človek so svojou schopnosťou milovať a spolupracovať pri vytváraní nového života. Len v čistote ducha môže vzniknúť nová kvalita, a preto panenstvo a materstvo sú neoddeliteľné súčasťou aj manželského života. Ani jedna z týchto hodnôt nemôže existovať izolovane, a manželia sú povinní obe ich rozvíjať v sebe i vo svojich deťoch. A takto chápané panenstvo a materstvo, v duchu Máriinom, nebudú vytvárať bariéry ani vtedy, keď sa budú vzťahovať na sexuálnu oblasť alebo oblasť lásky dospelievajúcich ľudí.

Vo sv. Písme sa hovorí aj o udalosti nájdenia dvanásťročného Ježiša v chráme /Lk 2,41-50/. Všeličo môžeme spoznať v tejto udalosti. Istéže v nej vidíme, že Ježišova múdrosť, adekvátna múdrosť učiteľov zákona, je Božím dielom, ale nemôžeme vedieť, že je to aj dielo výchovy Jozefa a Márie. A vedieť vzbudiť záujem u dieťaťa o hodnotné veci, viesť ho k dôslednosti, nie k povrchnosti, naučiť ho poznať seba, naučiť ho slobodne vyjadriť a obhájiť svoj názor a s primeraným pocitom zodpovednosti ho aj žiť, to je pre všetkých rodičov i vychovávateľov neľahká úloha, a zvlášť dnes.

Panna Mária nás privádza až za hranice nášhosobného a rodinného duchovného života. Učí nás zodpovednosti za život viery a lásky v cirkvi i vo svete, keď jediného Syna dáva celkom do služieb apoštolátu svojho národa. A Kristus práve použitím veľkosti svojej Matky a veľkosti každého materstva ukazuje aj nám, ako sa stať svetlom a kvasom sveta. Musíme sa stať jehou matkou, ktorá ho rodí slovom i srdcom, postojai i skutkami lásky vždy znova vo svete. A na to je potrebná permanentná obnova každého z nás v duchu Kristovom skrze Máriu.

Nočná adorácia na Trnavskej nováne 1987 /14 - 15. 11./

Hlboké duchovné zážitky, jednota ducho, srdečná atmosféra, účasť mladých z rôznych kútov Československa - to sú hlavné črty nočnej adorácie na Trnavskej nováne.

Príjemne nás prekvapil Šaštín, Levoča, Lutina, Caboltov...
Čo prinesie Trnava? - Pýtali sa mnohí.

V podvečer smerovali ku kostolu početné skupiny mladých i starších veriacich.

Večerný program začal modlitbou sv. ruženca a pokračoval litániami.

Potom nasledovala sv. omša, ktorú koncebroval Mons. Ján Čížik.

Program pokračoval modlitbou breviára.

Pred polnocou mladí z východného Slovenska nás obohatili duchovným pásmom, a ako je známe už i z i ných púti, i nádherným spevom.

Posledná sv. omša bola o 22.30. Celebroval ju Trnavský dekan Jozef Slamka. V homílii vyzdvihol Eucharistiu ako jediný pramen života. B polnoci bola vyložená Sviatosť Oltárna k poklone. Nasledovala dvojhodinová adorácia. Odznali ďakovné modlitby, prosby - všetko bolo podložené sv. Písmom. Prečo sa však nemchlo vychádzať aj z reality? Iste, je to vec názoru! Ale veď aktuálnou udalosťou bola práve i Synoda o laikoch, ktorá sa nedávno skončila. Prečo sa o tom nehovorilo? Veď i synodálny otcovia vo svojom záverečnom poslanstve prehľadali, že my mladí sme nádejou sveta i Cirkvi, povzbudili nás, aby sme neustrácali dynamizmus, ale aby sme pozerali na Krista, ktorý je Cesta, Pravda i Život.

O druhej hodine po polnoci začal program mladých. Zároveň však bola odložená Sviatosť Oltárna. Prečo?

V jednotlivých programoch mládežníckych skupín bolo rozobratých viacero tém. Hovorilo sa o vraždách nenarodených, o spoznávaní pravdy, o jednote, o potrebe vysvätenia nových biskupov, o náboženskej slobode, o biskupovi Vojtaššakovi, ktorého 110-te výročie narodenia sme si pripomenuli práve 14.11. - v den adorácie. Zamýšľali sme sa nad svetlou postavou tohto človeka v našich dejinách. Vos vojom živote mnoho trpel pre svoje náboženské a národné cítenie. Biskup Vojtaššák bol prvým a posledným biskupom na Spiši. Aspon takýto spôsobom sme si mohli oživiť našu minulosť, ktorú nepôže nikto vygumovať ani prekrútiť zamĺčovaním faktov a šírením šesinformácií.

Báno, o pol piatej zaznela z reproduktorov výzva:

"Chceme vďaka hold úcty ako deti svojmu otcovi. Prosíme vás všetkýchfrantiškánov z Prahy, i hostí z Moravy, prídte na námestie pred biskupský palác, kde si chvíľkou ticha a modlitbou spomenieme na zesnulého biskupa..."

Vo svätyni sa objavila pápežská a mariánska zástava a tekmer celý kostol sa preanul pred biskupské sídlo. Vytyverili sme obrovský polkruh. V popredí zástavy a v strede na zemi, z horiacich sviečok vy-

tvorený asi dvojmetrový kríž. Spev a modlitby sme obetovali za zosnulého biskupa. Na záver sme zaspievali pápežskú hymnu a v sprievode sme kráčali do kostola na ranajšiu sv. omšu. Bol to úžasný, nezvyčajný zážitok, ale i realita, že máme opäť o jedného biskupa menej.

Na záver, sv. omše, pred požehnaním, zaznelo od oltára svedectvo konvertitu. Je synom stranníka. Až po sarti starej mamy začal uvažovať nad tým, či naozaj smrťou všetko končí. Dostal sa až do takej krízy, že nevedel načo žiť. /vtedy mal 14 rokov/ Prišiel na rad alkohol, drogy. Ani tu však nenašiel zmysel života. Raz, len náhodou vošiel dokostola, práve vtedy, keď bola sv. omša. A tu pocítil akúsi silu, čo sa nešé slovami vyjadriť, pocítil, že Ježiš existuje, a že jedine Ježiš ho môže priviesť k pravde. Spoznal jeho nesmiernu lásku.

Tento mladý konvertita nás vyzval, aby sme nerobili žiadny kompromis so svetom! Kristus je naozaj tu, stačí sa vnútorne otvoriť. Jeho slová boli obromným povzbudením, lebo ako som povedal: Viem, čím som bol a viem, čo som získal. Boh je blízko, žije v nás! Nasledoval dlhý a búrlivý potlesk.

Čo na záver? Snáď len toľko, že Trnava nás prekvapila. Zásluží už len na nás, ako uplatníme tie nové skúsenosti, ktoré sme tu načerpali.

alo by to mať hlavu s pätu /päta/

Redakčná rada sa ospravedľňuje za neskoršie vydanie "PLÁTKU".
Dúfame, že sa ná to stelo prvý a hlavne posledný raz. Veríme,
že i tak vás obsah časopisu v mnohom povzbudí.

Steblo smiechu na rozlučku

Idú dva medvede po lese; jeden hnedý a druhý doprava.
/Nechápete? - spýtajte sa gymnazistov, tí vám to vysvetlia/
vždy s úsmevom

Redakčná
rada